

- b. Subsidiært skete der ved dommen en tilsidesættelse af princippet om fradrag i straf, eftersom der ikke blev taget hensyn til den første sanktion ved fastsættelsen af den anden sanktion.
- c. Mere subsidiært blev der ved dommen begået en retlig fejl ved, at princippet om sammenstød af overtrædelser ikke blev anvendt: Den angivelige overtrædelse af anmeldelsespligten i EU-fusionsforordningens artikel 4, stk. 1, var den mest specifikke overtrædelse og indbefattede derfor den angivelige overtrædelse af status quo-forpligtelsen i EU-fusionsforordningens artikel 7, stk. 1, som var den mest generelle overtrædelse.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20.1.2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«) (EUT 2004, L 24, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
(Ungarn) den 8. januar 2018 — Sole-Mizo Zrt. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli
Igazgatósága**

(Sag C-13/18)

(2018/C 142/31)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Sole-Mizo Zrt.

Sagsøgt: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en medlemsstats praksis — hvorefter der i forbindelse med en undersøgelse af de relevante bestemmelser om morarenter tages udgangspunkt i en antagelse om, at den nationale afgiftsmyndighed ikke har begået en overtrædelse (undladelse), dvs. at den ikke har misligholdt betalingen af den ikke-refunderbare merværdiafgift (herefter »moms«) [...] på de afgiftspligtiges ubetalte køb, fordi den nationale lovgivning, der var i strid med fællesskabsretten, var gældende på tidspunktet for den nationale afgiftsmyndigheds afgørelse, og Domstolen først efterfølgende konstaterede, at det deri fastlagte krav ikke var i overensstemmelse med fællesskabsretten — forenelig med fællesskabsrettens bestemmelser, bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF ⁽¹⁾ af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (herefter »momsdirektivet«) (navnlig direktivets artikel 183) og med effektivitetsprincippet, princippet om direkte virkning og ækvivalensprincippet?
- 2) Er en medlemsstats praksis, hvorefter der i forbindelse med en undersøgelse af de relevante bestemmelser om morarenter sondres mellem, hvorvidt den nationale afgiftsmyndighed ikke tilbagebetalte afgiften under overholdelse af de på daværende tidspunkt gældende nationale bestemmelser — som i øvrigt var i strid med fællesskabsretten — eller om den gjorde dette under tilsidesættelse af disse bestemmelser, og som — for så vidt angår de påløbne renter på den moms, hvis tilbagebetaling ikke kunne søges inden for en rimelig frist som følge af et krav i den nationale ret, som Domstolen havde erklæret uforeneligt med EU-retten — fastlægger to adskilte perioder, i overensstemmelse med fællesskabsretten, navnlig momsdirektivets bestemmelser (navnlig artikel 183) og ækvivalensprincippet, effektivitetsprincippet og proportionalitetsprincippet, således at

— de afgiftspligtige i den første periode kun har ret til at opkræve morarenter svarende til centralbankens basisrente, i betragtning af at den ungarske lovgivning, der var i strid med fællesskabsretten, stadig var gældende på daværende tidspunkt, og de ungarske afgiftsmyndigheder derfor ikke handlede ulovligt ved ikke at give tilladelse til inden for en rimelig frist at betale den moms, der fremgik af fakturaerne, hvorimod

— der i den anden periode skal betales en rente svarende til det dobbelte af centralbankens basisrente — som i øvrigt finder anvendelse i tilfælde af forsinket betaling i henhold til den pågældende medlemsstats lovgivning — udelukkende for så vidt angår den forsinkede betaling af morarenterne for den første periode?

- 3) Skal momsdirektivets artikel 183 fortolkes således, at ækvivalensprincippet er til hinder for en medlemsstats praksis, hvorefter afgiftsmyndigheden for så vidt angår den moms, der ikke er tilbagebetalt, kun betaler en rente svarende til centralbankens (simple) basisrente, hvis EU-retten er blevet tilsidesat, mens der betales en rente svarende til det dobbelte af centralbankens basisrente, hvis den nationale ret er blevet tilsidesat?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 347, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Spanien) den 17. januar 2018 — Cobra Servicios Auxiliares, S.A. mod FOGASA, José David Sánchez Iglesias og Incatema, S.L.

(Sag C-29/18)

(2018/C 142/32)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Sagsøgte: FOGASA, José David Sánchez Iglesias og Incatema, S.L.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal § 4 i rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse, der er optaget som bilag til direktiv 1999/70 ⁽¹⁾, fortolkes således, at den er til hinder for en national retsforordning, som i forbindelse med én og samme omstændighed (ophøret af en entreprise mellem arbejdsgiveren og en tredjepartsvirksomhed efter sidstnævntes ønske) fastsætter en lavere erstatning for ophøret af en tidsbegrænset ansættelse med henblik på et bestemt arbejde eller en bestemt tjenesteydelse svarende til varigheden af den nævnte entreprise, end for ophøret af en tidsubegrænset ansættelse af tilsvarende arbejdstagere på grund af en kollektiv afskedigelse begrundet i produktionsmæssige hensyn som følge af ophøret af den nævnte entreprise?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal det da antages, at en ulige behandling i forbindelse med erstatning på grund af ophør af en ansættelse begrundet i de samme faktiske omstændigheder, men i henhold til forskellige retsregler, mellem arbejdstagere i henholdsvis tidsbegrænset ansættelse og tidsubegrænset ansættelse, udgør diskrimination som den, der er forbudt i henhold til chartrets artikel 21, idet den er i strid med ligebehandlingsprincippet og forbudet mod forskelsbehandling som fastsat i chartrets artikel 20 og 21, som udgør en del af de grundlæggende principper i EU-retten?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/70/EF af 28.6.1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP (EFT L 175, s. 43).